

LBRIS

We know
books

Nagy iskoláskönyvem

mesék az iskolakezdéshez

Izmini Katalin

Roland

	Kedves Gyerekek!	5
	Hírek az iskoláról	6
	Készülődés az iskolára	8
	Az 1. a osztályterme	10
	A tanévnyitó ünnepély	12
	Az első házi feladat	14
	Az órarend	16
	Csupa játék az iskola	18
	Írásóra kerítéssel	20
	Futóverseny	22
	Tapsos péntek	24
	Már olvas az osztály!	26
	A számoló ujjcskák	28
	Nem is olyan nehéz hetesnek lenni	30
	Hozzál magaddal egy zöldséget!	32
	Plüssök az iskolában	34
	Hópelyhek	36
	Karácsonyi angyalok	38
	Mikulás az iskolában	40
	Korcsolyázik az 1. a osztály	42
	Karácsonyi angyalkák az 1. a-ban	44
	A félévi bizonyítvány	46
	Farsangi mulatság	48

Pirospony-gyűjtemény 50

Karate 52

Szavalóverseny 54

Nóri és az összekeveredett betűk 56

1. a az uszodában 58

Influenzajárvány az 1. a-ban 60

A táncsoport fellépése 62

Szilvi néni beteg 64

Színházi előadásra utazik az 1. a 66

Projekt hét az iskolában 68

A projekt hét folytatódik 70

Rókaadászat 72

Anyák napi műsor az iskolában 74

Nóri és az olvasás 76

Már húszig számol az osztály 78

Családi nap 80

Nyílt nap a suliban 82

A teleírt füzetek 84

Tornaverseny 86

Osztálykirándulás 88

Az utolsó napok az iskolában 90

Az év végi bizonyítvány 92

A nyári szünet 94

Amennyiben még óvodások vagytok, bizonyára kíváncsian várjátok, hogy milyen lesz majd iskolába járni. Ha már elkezdtétek az iskolát, akkor pedig jó érzés visszagondolni az első év eseményeire.

Ebben a könyvben négy kisdíák: Nóri, Zsófi, Marcell és Áron iskolai élményeiről olvashattok. Ők négyen az 1. a osztály tanulói, a tanév első napján kötnek barátságot egymással, padtársak lesznek. Együtt élik át a tanévnyitó ünnepély pillanatait, együtt tanulják az első betűket, számokat, a német és angol szavakat, együtt vesznek részt a tornaversenyen, táncfellépésen, szavalóversenyen. Az iskolai élet feladataiba is bepillantottok, kiderül, milyen hetesnek lenni, és miért jó sok piros pontot szerezni.

Az 1. a osztály kis tanulói úszni, korcsolyázni, kirándulni is járnak, sőt, igazi színházi előadást is megnéznék. A tanulás mellett arra is van idejük, hogy figyeljenek egymásra, segítsék és bátorítsák társaikat kis apróságokkal, kedves szavakkal egyaránt.

Év végére pedig nagyon sokat tanulnak, okosodnak. Szép lassan megtanulnak összeadni, kivonni, sőt, már meséket is fognak tudni olvasni teljesen egyedül. Meg is lesz a jutalmuk, a tanévzáró ünnepélyen kézbe kapják az első bizonyítványukat.

Nóri, Zsófi, Marcell és Áron azonban nem csak az iskolában tartanak össze, a nyári szünetben is jól játszanak együtt.

Tartsatok hát velük, ismerjétek meg velük együtt az iskolai élet szépségeit, kihívásait és izgalmait!

Sziaztok!
Nóri vagyok.

Nóri

Marcell

Az én nevem
Marcell.
Ti már várjátok
az iskolát?

Halihó!
Áron vagyok.
És hatéves. És... egy
kicsit éhes.

Áron

Zsófi

Zsófi vagyok.
Tartsatok velünk!
Megígérem, hogy
mindent elmesélünk
a suliról.

Meleg nyári délután volt, Nóri a kertben tollaslabdázott apával.

— Már annyira várom, hogy anya végre hazajöjjön az iskolából! – sóhajtott fel Nóri.

— Tudom, hogy kíváncsi vagy, én is veled együtt izgulok. Az iskolakezdés nagy dolog mindenki életében – mondta apa, majd még hozzátette: – Tudod mit? Gyere, menjünk ki a ház elé, a kapuból hamarabb meglátjuk, hogy mikor fordul be anya az utcánkba!

— Jó ötlet! – örült meg Nóri. – Addig szedhetnénk neki virágot!

Apának és Nórinak nem kellett sokat várakozniuk a kapu előtt, hamarosan megpillantották anyát, és Nóri már szaladt is eléje, kezében néhány szál sárga pitypanggal.

— Anya, anya! Milyen volt a szülői értekezlet? Mit mondtak a tanító néni?

Anya karjába vette lelkes kislányát, megpuszilgatta, és mosolyogva így válaszolt neki:

— Édes kis iskolásom, nagyon sok hasznos dolgot tudtam meg a tanító néniktől, alig várom, hogy mindezt elmesélhessem neked! De először menjünk be a házba, kérlek! Ígérem, otthon mindenről beszámolok!

A házukban Nóri kényelmesen elhelyezkedett kedvenc foteljében, és csillogó szemekkel nézte anyát, aki papírokat vett elő a táskájából, majd mesélni kezdett:

— A tanító nénijeid Szilvi néni és Gerda néni lesznek. Leírták nekünk erre a papírra, hogy mi mindenre lesz szükséged az iskolában. Ezeket majd mind együtt fogjuk megvásárolni, jó lesz? Kellenek majd különböző füzetek, vonalas füzet az íráshoz, kockás füzet a matematikához. Veszünk iskolatáskát, tornaszákot, és tolltartót is. Valamint be kell még szereznünk színes és grafitceruzákat, radírt, vonalzó, zsírkrétát, vízfestéket, ecsetet, színes korongokat és színes pálcikákat is, amelyek segítenek majd számolni tanulni.

Nóri szinte itta anya szavait, néha apára pillantott, aki büszkeséggel nézett vissza rá.

— És hol vannak a tankönyveim? Azokat is majd együtt fogjuk megvásárolni? – kérdezte Nóri, amikor anya befejezte a beszámolóját.

— Azokat majd az évnyitó után kapjátok meg a tanító néniktől – válaszolta anya.

Az elkövetkező napokban Nóri sokszor játszott iskolásat a babáival. Közben folyton újabb és újabb kérdések jutottak az eszébe az iskolával kapcsolatban, de anya és apa mindegyiket megválaszolta, és ettől Nóri mindig meg is nyugodott.

Egy augusztusi reggel anya vidáman keltette fel Nórit:

— Ma van a nagy nap! Ma elmegyünk megvásárolni az iskolához szükséges felszereléseket. Hiszen a jövő héten kezdődik a sulis!

Nóri újra izgatott lett, s ez az izgatottsága a vásárlás alatt is megmaradt. Először egy nagy papírboltba mentek. Anya ott odaadta az eladó néninek a listát, hogy milyen füzetek és írószerek kellenek, Nóri pedig száj tátva állt meg a sokféle iskolatáska előtt. Nem is gondolta volna, hogy ennyiféle iskolatáska közül lehet választani. Egyik szebb volt, mint a másik! Volt lovackás, cicás, napocskás és virágos is.

— Ezt szeretném! – mutatott rá arra az iskolatáskára, amelyen egy kedves bagolyfigura ücsörgött. – Anya, ugye lehet ez az én iskolatáskámm?

Anya mosolyogva bólintott, neki is nagyon tetszett a baglyos táska. Nóri tolltartónak és tornaszáknak is ugyanolyan bagolymintásat választott. Az eladó néni a megvásárolt füzeteket és egyébeket mind bepakolta az iskolatáskába.

— Ugye vihetem én az iskolatáskámat? – kérdezte Nóri, és anya felsegítette a táskát a kislány hátára. – De jó! Már igazi iskolás vagyok!

Nóri büszkén cipelte egészen hazáig az iskolatáskáját.

Zsófi egyedül álldogált a ruhaüzletben a polcok előtt, anya ugyanis elment megkeresni az eladó nénit, és Zsófi lemaradt tőle. A kislány látványosan unatkozott, semmi kedve sem volt ünneplő ruhát próbálgatni az iskolai évnyitóra.

— Zsófikám, miért ácsorogsz ott? Ne maradj le tőlem, légy szíves! – hallotta meg hirtelen anya hangját. – Nézd csak, itt vannak a harisnyanadrágok. Neked melyik tetszik?

Mivel Zsófi hallgatott, anya kibontott egy szép fehérret, és hozzámérte a kislányhoz.

— Ez pont a te méreted. Tetszik?

Zsófi megvonta a vállát, anya pedig betette a kosárba a harisnyanadrágot. Anya tudta, hogy Zsófinak nagyon nincs kedve az iskolakezdéshez, de remélte, hogy a vásárlás majd egy kicsit jobb kedvre deríti a kislányát. Azonban ez a terv most nem vált be.

— Új szoknya is kell, és fehér blúz is. Nézd csak, ezek milyen szépek! Melyik tetszik?

De Zsófi továbbra sem válaszolt, még mindig teljesen elmerült a saját gondolataiban. Óvodás szeretett volna maradni, az ismert ovistársaival játszani, és nem egy idegen városban, idegen gyerekekkel iskolába járni.

— Na, melyiket szeretnéd felpróbálni? – mosolygott rá anya, miközben két szoknyát mutatott feléje, majd úgy tett, mintha a szoknyák beszélnének Zsófihoz: – Légy szíves engem próbálj fel! – mondta, mintha az egyik szoknya beszélne. – Nem, nem inkább engem! – mondta a másik szoknya nevében.

Hiába volt vicces a szoknyák hadakozása, Zsófi most nem nevetett rajta.

— Semmit sem akarok felpróbálni! Nem szeretem a szoknyákat! És a harisnyákat sem szeretem! Meg a blúzokat sem! Haza akarok menni!

Zsófi olyan hangosan kiabált, hogy többen őket figyelték a boltban. Anya megölelte a kislányát.

— Tudom, kicsim, hogy most nehéz neked! – suttogta neki lágyan, majd gyorsan az egyik szoknyát, meg egy blúzt betett a kosárba, és már indult is a hüppögő Zsófival a pénztár felé. Arra gondolt, hogy gyorsan kifizeti a ruhákat, majd beül a kislányával egy cukrászdába, és miközben a kedvenc fagyijukat majszolják, ismét átbeszélük Zsófi iskolával kapcsolatos félelmeit.

— Képzeld, nekem még cipőt is kellett próbálnom! – súgta oda Zsófinak egy kislány, amíg a pénztárnál váraakoztak. – És anyukám nem engedte, hogy magas sarkút válasszak. Amúgy Nóri vagyok. És te?

— Zsófi – mondta halkán a nevét a vörös hajú kislány. – Te várod már az iskolát?

— Én nagyon – felelte Nóri. – Az unokatesóm már iskolás, és sokat mesélt róla. Már a tanító néniket is ismerem, Szilvi nénit és Gerda nénit.

Zsófi eltátotta a száját, majd kicsit vidámabban szólalt meg:

— Az én tanító nénijeimnek is Szilvi néni és Gerda néni a neve.

— De jó! Ez azt jelenti, hogy egy osztályba fogunk járni! – mosolyodott el Nóri.

De többet már nem tudott mondani, mert anyukája végzett a pénztárnál, és indulniuk kellett.

Zsófi anyukája is hamar kifizette a ruhákat, majd odafordult a kislányához, és örömmel vette észre, hogy Zsófi már nem sír.

— Anya, majd otthon felpróbálhatom az új ruhákat? – kérdezte hirtelen Zsófi.

— Hát persze, kicsikém – adott egy hatalmas pusztit kislánya feje búbjára anya, majd elindultak a cukrászda felé.